

Τα δάκρυα της Μοναχής Αγάθης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Τα δάκρυα της Μοναχής Αγάθης

Η ζωή και οι αγώνες του Γέροντος π. Κλεόπα Ηλίου

π. Ιωαννίκιος Μπάλαν

Ηλθε το καλοκαίρι του 1964. Τα γεγονότα του κόσμου διεξάγοντο με καλές προοπτικές για την Έκκλησια. Οι άνθρωποι επανέκτησαν τις ελπίδες τους για το αύριο. Τα Μοναστήρια, τα φρούρια αυτά της δισχιλιετούς Όρθοδοξίας μας, προσηύχοντο σταθερά για την νίκη του Σταυρού του Χριστού. Οι εκκλησίες ήταν όλες γεμάτες από Πιστούς, τα προσκυνήματα στα Μοναστήρια πολλαπλασιάσθηκαν, ενώ ο Θεός έδειχνε το Πρόσωπό Του σ' εμάς τους αμαρτωλούς.

Έρχομουν από την πόλι Τίργκου Νεάμτς για το Μοναστήρι Συχαστρία, μέσω της Μονής Παλαιά Άγαπια. Ηθελα να παρηγορήσω λίγο την μητέρα του π. Κλεόπα και να της φέρω κάτι από τα αναγκαία.

Οταν έφθασα στην πύλη της Μονής, η γερόντισσα Άγαθη περίμενε να έλθω κάποιος προσκυνητής για να ομιλήσω μαζί του. Οταν έμπαινε κάποιος στην αυλή της Μονής, η Γερόντισσα, χωρίς να τον γνωρίζει, τον ερωτούσε: « Άκουσε, παιδί

μου! Δεν είδες τον Κλεόπα μου; Οι Πιστοί της έλεγαν: « Όχι, αδελφή, δεν τον γνωρίζω! »

Όταν ήρχοντο άλλοι Πιστοί να προσκυνήσουν, η Γερόντισσα τους επλησίαζε και τους ερωτούσε μετά δακρύων: «Μήπως είδατε τον Κλεόπα μου; Και αυτοί της απαντούσαν: «Δεν γνωρίζουμεν, αδελφή, ποιός είναι. Δεν τον είδαμε!» Τότε η Γερόντισσα στενάζοντας, εσκούπιζε τα δάκρυά της πηγαίνοντας κάπου πιο πέρα. Κατανοώντας τον μεγάλο πόνο της, την επλησίασα και της έδωσα λίγα δωράκια και της είπα με πραότητα: «Γερόντισσα Άγαθη, μην ερωτάς τους ανθρώπους που είναι ο π. Κλεόπας, διότι αυτοί δεν γνωρίζουν που αυτός ευρίσκεται!

Τότε η Γερόντισσα μου είπε με δάκρυα πόνου:

– Εε, πάτερ Ίωαννικιε, δεν ήσουν ποτέ μητέρα! . .

Τα λόγια της μ’ εγέμισαν τα μάγουλα δάκρυα και, αφού προσκύνησα στην εκκλησία, της είπα:

– Αφησε τα δάκρυα, γερόντισσα Άγαθη, διότι ο π. Κλεόπας σε λίγο καιρό θα έλθη στην Συχαστρία! Μετά ανεχώρησα μέσω των βουνών για το Μοναστήρι μου. Την δεύτερη ημέρα το απόγευμα η γερόντισσα Άγαθη, κυριευμένη από πόθο να ιδή τον υιόν της, επήρε το ραβδί στο χέρι και, χωρίς να ειπή τόποτε σε κανέναν, εξεκίνησε μέσω του βουνού για την Συχαστρία. Άλλα μόνη της και στην ηλικία των 88 ετών έχασε το μονοπάτι μέσα στο δάσος και το βράδυ συνάντησε ένα άνθρωπο και την έφερε σε ένα ορεινό καταφύγιο.

Δεν εγνώριζε όμως από εκεί ούτε να υπάγη προς την Συχαστρία, ούτε να επιστρέψη οπίσω στην Μονή της. Έργατες του Καταφυγίου της έδωσαν ένα δωμάτιο να ξεκουρασθή την νύκτα. Εκείνη την ώρα οι καμπάνες της Μονής Άγαπια εκτυπούσαν ακατάπαυστα και όλες οι Μοναχές την αναζητούσαν στο δάσος. Μόλις την δεύτερη ημέρα το απόγευμα την ευρήκαν και την ερώτησαν:

– Πως έφθασες εδώ, αδελφή Άγαθη;

– Ηθελα να υπάγω στην Συχαστρία, να ιδώ εάν ήλθε ο Κλεόπας μου! Άλλα χάθηκα. Με ωδήγησε ένας άνθρωπος σ’ αυτό το Καταφύγιο και δεν ήξερα κατόπιν που να υπάγω.

– Ελα να σε οδηγήσουμε εμείς, αδελφή Άγαθη!

Φθάνοντας στην Συχαστρία, η αδελφή Άγαθη, προσκύνησε τους τάφους των κοιμηθέντων παιδιών της Βασιλείου και Γερασίου και, αφού έκλαυσε μόνη της αρκετά, σηκώθηκε, εφίλησε τον σταυρό, προσκύνησε την εκκλησία και είπε στις Άδελφες:

– Άπο τώρα πια ημπορώ να αποθάνω! Άλλα δεν με αφήνετε να μείνω εδώ;

– Όχι, αδελφή Άγαθη! Αϊντε να πάμε οπίσω στην Μονή μας.

– Αϊντε να πηγαίνουμε. . .

Μετάφρασις-επιμέλεια υπό Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου
Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω
1999
Αναβάσεις

11 Σεπτεμβρίου 2013

Πηγή: http://anavaseis.blogspot.gr/2013/09/blog-post_1751.html